

нитѣ движения, безсъницата и гладътъ бѣха изтопили силитѣ имъ до последния предѣлъ на човѣшката издържливостъ, та мнозина заспиваха и падаха, както пжтуваха...

На позицията при в. Кликачъ Поляна, въ охрана и отбрана на Границата югозападно отъ гр. Горна Джумая, Полкътъ остана и на 30-и септемврий. Този день хората можѣха до известна степенъ да си отпочинатъ, което за момента бѣ особено важно, — да получатъ топла храна: отъ събранъ добитѣкъ въ с. Лешница бѣ сготвена чорба, но, намѣсто хлѣбъ, бѣ дадено на човѣкъ по 400 грама жито.

Последно прости на загиналитѣ другари

На 30-и септемврий вечерта се получи съобщение за сключеното въ Солунъ примирие. Тежкиятъ край на още по-тежката тригодишна война дойде. Мжкитѣ и неволитѣ се привършиха, но честнитѣ войнишки сърдца се присвиха болезнено предъ утрешната сѣдба на Родината. Етърци отнесоха тази болка съ себе си, за да я предадатъ на онѣзи, които следъ тѣхъ ще поематъ дълга да се борятъ и да умиратъ подъ свещенното знаме на полка. . .

*

На 1-и октомврий 18-и пех. полкъ получи заповѣдь да се отправи презъ Горна Джумая и Дупница за ж.-п. ст. Костенецъ, отдето трѣбваше да бѣде превозенъ до Гарнизона си по желѣзница.

Въ редъ и стройность, Полкътъ пропжтува разстоянието отъ позицията си на Границата до станция Костенецъ за петъ деня. Следъ като изчака своя редъ за отправяне по желѣзницата, той се натовари, и, презъ Пловдивъ и Стара Загора, отпжтува за гр. Велико Търново. . .

VI. — ДЕМОБИЛИЗИРАНЕТО НА ПОЛКА.

Въ 18 часа на 9-и октомврий 18-и пех. полкъ пристигна въ гр. Велико Търново. Посрещането му, колкото и радостно за близкитѣ на офицеритѣ, подофицеритѣ и войницитѣ, не носѣше възторга, който героитѣ Етърци бѣха заслужили въ тежката тригодишна война. Надъ Българската земя се бѣ разстлала по тѣзи времена всеобща горчива тѣга — българскитѣ сърдца горѣха отъ мжка предъ жестокия обратъ на сѣдбата. . . Непобеденитѣ герои съ скръбъ свеждаха глави предъ черната участъ на майката-Родина. . .